

Kolejny warmińsko-mazurski plan zadań ochronnych

2015-02-27

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Olsztynie ustanowił plan zadań ochronnych dla obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty Ostoja Napiwodzko-Ramucka PLH280052. Z treścią dokumentu można zapoznać się w siedzibie Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Olsztynie przy ul. Dworcowej 60, 10-437 Olsztyn oraz w [Biuletynie Informacji Publicznej Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Olsztynie](#).

Obszar o znaczeniu dla Wspólnoty Ostoja Napiwodzko-Ramucka PLH280052, o powierzchni 32 612,78 ha, położony jest w:

- powiecie nidzickim, gminy: Janowo, Nidzica;
- powiecie olsztyńskim, gminy: Olsztynek, Purda, Stawiguda;
- powiecie szczycieńskim, gminy: Jedwabno, Pasym, Szczytno, Wielbark.

Ostoją obejmuje znaczną część kompleksu leśnego Puszczy Napiwodzko-Ramuckiej. Około 70% powierzchni zajmują siedliska leśne, z przewagą borów sosnowych. Grądy, łęgi i olsy występują jedynie jako niewielkie platy. Duży obszar pokryty jest torfowiskami niskimi i przejściowymi. Bogatą sieć hydrograficzną tworzą między innymi rzeki Omulew, Łyna i Orzyc. Charakterystyczną cechą ostoi jest duża liczba jezior. Do największych należą jeziora: Łańskie, Pluszne, Sasek Wielki, Košno i Omulew.

W ostoi dobrym stanem zachowania charakteryzują się jeziora eutroficzne z łąkami ramieniowymi. Głównym zagrożeniem dla nich jest degradacja linii brzegowych oraz wzmożona turystyka. Wszystkie typy torfowisk są dobrze zachowane, a stan zachowania torfowisk wysokich zdegradowanych, zdolnych do regeneracji oraz górskich i nizinnych torfowisk zasadowych, określono jako właściwy. Zagrożeniem dla nich są zmiany stosunków wodnych. Większość siedlisk leśnych jest dobrze zachowanych. Na szczególną uwagę zasługuje dąbrowa i sosnowy bór chrobotkowy, a także najliczniej reprezentowany grąd subkontynentalny. Obszar jest szczególnie ważną ostoją dla wilka, wydry oraz zółwia błotnego.

Celem ochrony w obszarze jest:

- zachowanie siedlisk leśnych będących przedmiotami ochrony w stanie nie pogorszonym poprzez eliminację gatunków obcych, ograniczanie eksploatacji gospodarczej borów bagiennych i brzeziny bagiennej, zachowanie wysokiego i średniego wieku drzewostanów oraz zróżnicowanej struktury wiekowej;
- zachowanie siedlisk bagiennych w stanie nie pogorszonym poprzez poprawę lub utrzymanie stosunków wodnych oraz powstrzymanie sukcesji brzozy i olchy;
- zachowanie muraw napiaskowych i łąk poprzez zapobieganie sukcesji;
- zachowanie populacji i siedlisk gatunków zwierząt w stanie nie pogorszonym, w przypadku ryb między innymi poprzez zachowanie drożności rzek, a w przypadku gatunków lądowych poprzez zminimalizowanie fragmentacji krajobrazu.

